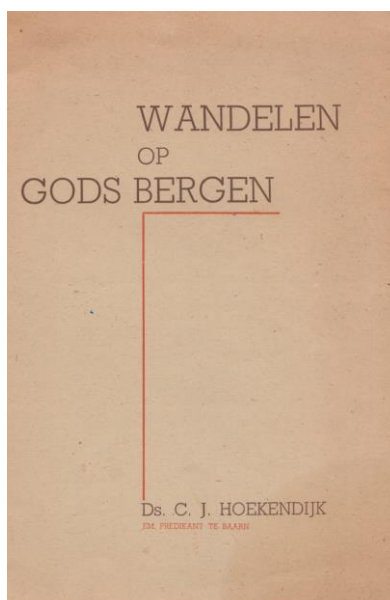

Wandelen op Gods Bergen (Psalm 87)

*door Ds. C.J. Hoekendijk
EM predikant te Baarn*

*"Een psalm, een lied voor de kinderen van Korach. Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid;
de Heere heeft de poorten Sions lief boven alle woningen Jakobs.
Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o gij stad Gods!
Ik zal Rahab en Babel vermeld onder degenen, die Mij kennen; zie, de Filistijn en de Tyriër met den Moer, deze is daar geboren.
En van Sion wordt gezegd: Die en die is daarin, en de Allerhoogste, zal u bevestigen.
De Heere zal ze rekenen in het opschrijven der volken, zeggende, Deze is daar geboren.
En de zangers, gelijk de speellieden, mitsgaders al mijn fonteinen zullen binnen in u zijn."*
(Dit laatste vers is juister vertaald: *"En de zangers zullen zingen en de dansers zullen dansen zeggende: Al mijn fonteinen zijn binnen in U."*
(Psalm 87).

VOORWOORD

Hoe meer ik mij in de psalmen verdiep des te dierbaarder worden zij mij. In hen hoor ik de klacht van het hart, dat naar God schreeuwt, de zucht van een ziel, die met zichzelf in worsteling is en er maar niet uit kan komen, doch ook den jubel van een ziel, die er door zijn God weer heelemaal bovenop gekomen is. En als die jubel eenmaal los barst, dan openen zich vaak wonderbare perspectieven en dan schiet de ziel vleugelen aan en stijgt tot ongekende hoogten, dan breekt de dag van het Pinksterfeest aan en dan rollen de wonderen Gods aan als de golven der zee op het strand.

Zulk een psalm werd mij Psalm 87 en het lied, dat ik beluisterde, heb ik getracht in dit boekje weer te geven. Moge de lezer er evenveel zegen van hebben bij het lezen als ondergeteekende bij het schrijven.

Baarn. Ds. C. J. HOEKENDIJK.

INHOUD.

1. [De grondslag van Gods beminnen](#)
2. [Waarom bemint God de poorten van Sion meer dan de woningen van Jakob?](#)
3. [De heerlijkheid van Sion](#)
4. [Wat de zangers zingen](#)

1. De Grondslag van Gods Beminnen

"Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid" (Ps. 87:1).

Psalm 87 is gemaakt voor de kinderen van Korach, dat was het zangkoor, dat in den tempel zong. Het is dus een tempellied, dat bestemd is voor heel het volk.

Dat wijst er al dadelijk op, dat in dezen psalm geen persoonlijke, doch gemeentelijke dingen worden bezongen. Deze psalm moest aan heel het volk worden toegezongen omdat hij voor heel het volk betekenis had.

De kern van dezen psalm is het tweede vers: *"De Heere bemint de poorten Sions boven alle woningen van Jakob."*

Zeker de woningen van Jakob zijn Hem ook wel lief, doch de poorten van Sion zijn Hem toch liever, omdat in Sion Zijn tempel staat, omdat Hij daar voortdurend Zijn volk kan ontmoeten, omdat Hij daar een bijzonder innige gemeenschap met Zijn volk heeft en het Hem daarom te doen is. Hoe dichter Hij bij Zijn volk kan komen des te heerlijker is Hem dat.

Waarop berust nu die liefde tot Sion?

Neen, dit is maar niet een wispelturige, onberedeneerde liefde, doch dat beminnen heeft een grondslag, een fundament.

Zijn grondslag is op de bergen der heiligheid.

De bergen van Palestina spelen in het genadeleven van het volk een gewichtigen rol.

Op die bergen ligt de grondslag van Zijn beminnen. Het zijn niet alleen de bergen Zijner heiligheid, doch ook van Zijn liefhebben.

Aan die bergen zitten dan ook geweldige stukken geschiedenis vast.

Ik denk vooral aan vijf bergen, waarvan er vier in Palestina en een daarbuiten ligt en het is goed, dat wij eens onderzoeken waarom zij den grondslag, het fundament van Gods beminnen worden genoemd.

* * *

Ik denk allereerst aan den **Sinaï**, den berg der wetgeving.

Zeker, ik weet wel, dat die berg rookte en dat het op dien berg donderde en bliksemde en dat het volk dacht daar te zullen ondergaan en ik weet ook dat Jezus heeft gezegd: *"Meen niet, dat Ik u verklagen zal bij den Vader, die u verklaagt, is Mozes, op welchen gij gehoopt hebt,"* maar toch was die Sinaï een berg van Gods heiligheid en een grondslag van Gods beminnen, want daar had God met hoorbare stem gezegd, dat Hij onder Zijn volk wilde wonen. En dat was toch wel een geweldige genadedaad.

Daar, op den Sinaï, heeft Hij met Zijn volk een verbond opgericht en dat verbond is de grondslag van Zijn beminnen. Hij heeft dat volk lief omdat Hij in Zijn goddelijke liefdehart had besloten, om onder dat volk te gaan wonen.

Mozes kreeg dan ook bevel om Hem daar een tabernakel toe te bereiden als woonplaats en toen die woning klaar was, heeft God haar ook in bezit genomen en met Zijn heerlijkheid vervuld. Dat was de tent der samenkomst, waar God telkens met Zijn volk wilde samenkomen.

* * *

Ik denk aan den *heuvel* **Golgotha**.

Ook dat was een berg van Gods heiligheid en de grondslag van Zijn beminnen van Sion.

Had Hij op den Sinaï gezegd, dat Hij onder Zijn volk wilde wonen, op Golgotha heeft Hij het mogelijk gemaakt om dat te doen. Daar is Zijn liefde maar geen gedachte of wensch of woord, doch een daad — de geweldigste daad, die ooit werd verricht.

Zijn grondslag is daarom ook op dezen berg Zijner heiligheid. Golgotha is de hoeksteen van heel het gebouw van Gods genade, eigenlijk de hoeksteen van heel, het Koninkrijk Gods.

Terwille van Golgotha bemint God Sion.

Men kan het ook anders zeggen: *"Terwille van Gods beminnen geeft Hij een Golgotha."*

Golgotha is in ieder geval het paleis van Gods genade, waar de zon van Gods genade tot in het zenith steeg.

* * *

Ik denk ook aan den berg **Moria**, waar Abraham zijn Izak offerde.

In Izak legde Abraham daar zijn alles op het altaar des Hoeren. Dat was iets geweldigs en daar zal eerst heel wat afgestreden zijn in dat hart eer hij den Moria beklom. In Ur der Chaldeen had hij alles achtergelaten, toen God dat van hem vroeg en hij was uitgegaan, niet wetende waar hij komen zou. Maar, op den Moria, was zijn gehoorzaamheid en overgave toch nog grooter omdat hij daar zijn heden en zijn toekomst op het altaar wilde leggen en ook heeft gelegd. Daar heeft hij dan ook wel getoond, dat hij niet maar een kind des geloofs, doch de vader der geloovigen was. Maar, daarom was op den Moria ook de grondslag van Gods beminnen van Sion en was ook de Moria één van de bergen van Gods heiligheid.

God ziet met een heiligen glimlach neer op Zijn kinderen, wanneer dezen alles, maar dan ook alles achterstellen bij Hem, alles, maar dan ook alles leggen op Zijn altaar. De grondslag van Gods beminnen is ook het offeren van Zijn kinderen. Daarin heeft Hij een heilig welbehagen, niet omdat Hij zich wil verrijken met datgene, wat Hij van Zijn kinderen vraagt, doch omdat Hij zich in die gewillige offeraars ook het best verheerlijken kan.

* * *

Ik denk ook aan **Olijfberg** en aan hem zelfs in dubbel opzicht.

Ook dat is een berg van Gods heiligheid en de grondslag van Zijn beminnen van Sion.

De Olijfberg is allereerst de *berg der voorbede*, aan welks voet Gethsémané lag. Hoe vaak is Jezus naar dien berg gegaan om te bidden. O, zeker, Hij zal vaak ook wel voor zichzelf hebben gebeden, want Hij had het ook moeilijk en zwaar in Zijn weg van éénzaamheid, miskenning en offersmart en dat Hij tot het bittere einde heeft kunnen volharden, kwam ook hier vandaan, dat Hij een levende gemeenschap met den Vader onderhield. Hij kwam telkens bij de bron om te drinken en zich te verkwikken en daarom heeft Hij de loopbaan kunnen lopen die Hem voorgesteld was. Maar toch zal Hij wel het allereerst en allermeeft gebeden hebben voor Zijn discipelen; die Hij straks zou moeten achterlaten als weerlooze schapen te midden van grijpende wolven en die in die positie tevens de verkondigers van Zijn verzoeningswerk moesten zijn en overal moesten verkondigen het heil, dat Hij door Zijn lijden en sterven zou verwerven. Ik denk, dat Hij niet alleen op Petrus den satan zag aankomen om hem ten val te brengen, doch op al Zijn discipelen en dat Hij toen niet alleen voor Petrus, doch voor allen heeft gebeden, dat hun geloof niet zou ophouden.

Maar, daarom zal ook de berg der voorbede, de Olijfberg, de grondslag zijn van Zijn beminnen. Daar is niets, dat zoo de liefde van ons hart opwekt en versterkt en gloeiend maakt dan wanneer men veel voor iemand of iets bidt.

Bid maar eens vaak en ernstig voor de redding van een ziel en dan zult ge eens zien hoe vurig uw liefde voor die ziel wordt. Bidt maar eens hartelijk en vurig voor de zending en dan zult ge eens zien hoe geweldig uw zendingsliefde gloeien gaat.

Zeker, het waarachtige, warme gebed kan alleen uit liefde geboren worden en er zal nooit een gloeiend gebed worden uitgesproken en opgezonden zonder den gloed der liefde. Maar, even zeker is het waar, dat niets onze liefde zoo verdiept en verbreedt en gloeiend maakt als een waarachtig en warm gebed. Het wordt uit de liefde geboren, doch het vuurt de liefde ook aan.

Men kan zijn ziel aan iemand of iets warm bidden.

Daarom is ook de Olijfberg der voorbede een berg van Gods heiligheid en de grondslag van Gods beminnen van Sion.

* * *

Maar, de **Olijfberg** is ook de *berg van den hemelvaart*. Jezus ging van daar naar het vaderhuis om daar de dingen te doen, die bij God voor ons te doen zijn.

Daar zette Hij ook Zijn voorbede voort en wij zien uit het hogepriesterlijk gebed van Johannes 17 hoe Hij daar voor Sion bidt. Dat hogepriesterlijk gebed is het model, de staalkaart van Zijn bidden bij den Vader en Hij bidt niet alleen tot den Vader, doch Hij bereidt ook het vaderhuis toe voor al de Zijnen. Hij heeft gezegd: "*Ik ga heen om u plaats*

te bereiden en wanneer Ik u plaats zal bereid hebben, zoo kom Ik weder en Ik zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijt, waar Ik ben."

Welnu, God bemint Sion ook terwille van dien biddenden Hoogepriester en van het toebereide vaderhuis en daarom is ook de Olijfberg één van de bergen van Gods heiligheid en een grondslag van Gods beminnen.

* * *

Ik denk ook aan den **Tabor**, den berg der verheerlijking. Ook dat is een berg van Gods heiligheid, die een grondslag is voor het beminnen van Sion.

Op den Tabor kregen de discipelen een blik op de heerlijkheid van den Christus. Jezus werd daar van gedaante veranderd en liet eens iets van Zijn eigenlijke glorie zien. Dat maakte zulk een geweldigen indruk op hen, dat Petrus uitriep: "*Heere het is goed, dat wij hier zijn en laat ons hier tabernakelen bouwen.*" En, als Petrus, jaren later zijn algemeenen zendbrief schrijft, dan denkt hij nog aan dat geweldige moment terug en dan zegt hij: "*Deze stem hebben ook wij uit den hemel hooren komen, toen wij met Hem op den heiligen berg waren*" (1 Petrus 1:18).

Hij noemde den Tabor dus ook een heilige berg.

Nu is het Gods vreugde en de grondslag voor Zijn beminnen, wanneer wij een helderen blik krijgen op de heerlijkheid van den Christus en God bemint de plaatsen en gelegenheden, waar wij meer van die heerlijkheid van den Christus leeren zien. Het was Christus' glorie om den Vader te verheerlijken, doch het is des Vaders glorie en blijdschap, wanneer Zijn kinderen meer kijk op de heerlijkheid van den Christus krijgen.

* * *

Wanneer een ziel komt op en wandelt over deze bergen van Gods heiligheid dan wordt Gods beminnen wonderbaar over haar openbaar.

En wat van de enkele ziel wordt gezegd, dat geldt ook van de *Gemeente* in haar geheel. Daarom moest deze psalm dan ook door de kinderen van Korach aan heel het volk in den tempel worden toegezongen, omdat heel het volk dat zou hooren en weten.

Dit nu is ook de boodschap voor onzen tijd om het aan de gemeente te zeggen, evenals aan ieder kind van God afzonderlijk, dat de grondslag van Gods beminnen ligt op de bergen van Gods heiligheid. Wie op de hoogten van die bergen komt, die geniet ook de hoogtepunten van Gods liefde.

Welnu, ga dan naar den *Sinai*, niet maar om te luisteren naar Gods heilige wet, niet alleen om te zien naar het vuur en de rook en de bliksemschichten, doch ook, doch vooral om te hooren, dat God ook bij u wil wonen, wanneer gij Hem een plaats bereid.

Ga dan ook naar den *heuvel Golgotha* om daar de hoogste daad van Gods beminnen te aanschouwen, te aanbidden en te aanvaarden.

Ga dan ook naar den *Moria* om uw alles te leggen op Gods altaar maar dan ook het alles uil Gods schatkamer te mogen ontvangen.

Ga dan ook naar den *Olijfberg* om daar te rusten in de voorbede van Christus, om daar zelf voor anderen te bidden en om met Christus te worden gezet in den hemel.

Ga dan ook naar den *Tabor* om daar Christus te leeren kennen in Zijn heerlijkheid en daar neer te knielen en het uit te jubelen:

"Als 'k ooit U beminde
"Dan is het, Heiland! nu.

Zijn grondslag is op de bergen van Gods heiligheid en wie over die bergen wandelt, komt in het heilige der heiligen van Gods hart.

2. Waarom bemint God de poorten van Sion meer dan de woningen van Jakob?

“De Heere bemint de poorten Sions boven alle woningen Jacobs” (Ps. 87:2).

Hebben wij nu gezien, dat de grondslag van Gods beminnen is op de bergen Zijner heiligheid, dan legt dit tweede vers van dezen heerlijken psalm ons een wondere vraag op de lippen: “Waarom bemint God de poorten van Sion meer dan alle woningen van Jakob?”

En het is vooral in onzen tijd wel van groot belang om op die vraag eens naar een alles afdoend antwoord te zoeken.

God bemint de woningen van Jakob ook wel en dat heeft Hij dan wel getoond ook.

Jakob was voor God een echt zorgenkindje, waarmede Hij heel wat te stellen heeft gehad. Had God hem niet rijkelijk en bijzonder gezegend, ook al kwam hij in Ezau's gewaad en met een grove leugen op de lippen om dien zegen vragen? Was God niet met hem medegegaan op dien moeilijken weg, toen hij vluchtte voor zijn broer. Had God in Bethel niet den hemel geopend en den Jakobs ladder neergelaten, waarop de engelen opklommen met de nooden van Jakob en afdaalden met de zegeningen Gods en had God daar, te Bethel, niet duidelijk getoond, dat Hij gemeenschap met dezen bedrieger wilde hebben? Had God te Bethel niet een rijk en ruim genadeverbond met Jakob gesloten en hem de rijkste toezeggingen gedaan? Had God niet twintig jaren lang in Paddan-Aran naast Jakob gestaan om hem te zegenen, ondanks al diens gescharrel en marchandeeren, den éénen zegen op den anderen gestapeld, zoodat de zwerver uitgroeide tot twee heiren. Had God in Pniël niet een ganschen nacht met hem geworsteld om hem op die plaats te krijgen, waarop Hij hem nog meer zou kunnen zeggen? Had God niet een Mahanaim of dubbelleger van engelen besteld om hem te beschermen, eensdeels tegen den najagenden Laban en anderzijds tegen den tegemoetkomenden Ezau met zijn vierhonderd soldaten? En had God daarna niet telkens weer opnieuw met hem moeten worstelen om Jakob van zijn kronkelwegen terug te voeren.

Ja, Jakob had God heel wat zorgen en moeiten bezorgd en was een echt zorgenkindje.

Eindelijk heeft God bij Jakob overwonnen, ook al zegt Hij in Pniël, dat Jakob heeft overmocht. Toen Jakob heelemaal gebroken was, nam hij ook een Israëls houding aan en kreeg hij dan ook den naam Israël, vorst Gods. Nu had God ook vrije toegang tot de woningen en kon daar ongestoord in en uitgaan.

Daarom beminde God ook die woningen van Jakob verre boven die van Ezau, want God had zich daar een plaats veroverd.

* * *

Maar, God bemint de tenten van *Israël* meer dan de woningen van *Jakob*. Voor Pniël had God Jakob wel lief, zooals wij zagen, maar Hij moest tot hem haast altijd als een worstelaar komen, met een roede in de hand, met rimpels in het voorhoofd en met een vermaning op de lippen. Hij kon hem zoo nooit eens hartelijk aan het hart drukken, overstelpen met Zijn zegeningen, zich hartelijk over hem verblijden. Het was Zijn kind, maar het was zulk een lastig, koppig, scharrelend kind, dat zat te knoeien met die stokjes in de drinkbakken der dieren en met dudaïm, om maar een groot gezin te krijgen en met die vier vrouwen. Er was in dat leven nog zoo weinig muziek van den hemel, zoo weinig wandelen, waardig de roeping, waarmede hij geroepen was. Het was wel een kind van God, doch het wandelde nog in het kleed van den wereldling met nog hier en daar een paar godsdienstige opslagen en versierselen.

Maar straks, na Pniël, wordt dat anders. Zeker, dan is Jakobs heup wel ontwricht en gaat hij kreupel den levensweg, doch dan heeft hij zich toch vorsteljk gedragen, dan is hij niet meer de hiellichter, de bedrieger Jakob, doch dan is hij de held, de overwinnaar, de vorst Gods geworden. En dan kan God zich ook veel meer aan hem kwijt en dat is voor God altijd een heerlijkheid. Hoe meer God zich aan een ziel kwijt kan, des te meer bemint Hij zulk een ziel.

God moge dan de woningen van Jakob meer beminnen dan de tenten van Ezau, Hij bemint de woningen van *Israël* meer dan de tenten van *Jakob*. Bij Jakob kan Hij in en uitloopen, zoals een Vader, een onderwijzer, een politiedienaar, doch bij Israël kan Hij Zijn zegeningen kwijt en daar is het Hem om te doen.

* * *

Toch bemint God Sions poorten nog meer dan de woningen van Israël. Dat is geen willekeur van God, doch daarvoor bestonden afdoende redenen.

Bij Jakob kon God vrij in en uitgaan, aan Israël kon Hij Zijn zegeningen kwijt, doch in Sion kon Hij bestendig wonen. Op Sion kon Hij Zijn goddelijk stempel zetten. In Sion was Hij volkomen Meester en daar kon Hij Zijn bevelen geven. In Sion kon Hij ook Zijn *schechina*, Zijn heerlijkheid openbaren. Jakobs tenten mogen dan al iets van Gods heerlijkheid laten zien, Israëls woningen mogen nog meer van den hemelglans zijn doortrokken, in Sions poorten kon God Zijn volle heerlijkheid doen stralen.

God bemint dien man, die vrouw, die plaatst het meest, waar Hij Zijn heerlijkheid het best kan openbaren.

* * *

Is Jakob het beeld van den *bekeerden* mensch, Israël van den *geheiligden* mensch, Sion is het beeld van den *vervulden* mensch, van den mensch, die een persoonlijk Pinksteren heeft doorleefd.

Wie nooit Pinksteren vierde, die heeft ook nog nooit de volle liefde Gods genoten.

Zeker, God bemint elk van Zijn kinderen, want anders waren zij nooit Zijn kinderen geworden. Dat opzoeken en roepen en kloppen en trekken en redden is toch zeker wel een bewijs van de geweldige liefde Gods. Uit Zijn liefde werd Zijn genade geboren en uit die genade werden de kinderen Gods geboren.

Als een God der liefde *kan* Hij niet anders en als een Vader wil Hij niet anders dan Zijn kinderen liefhebben, "*want God is liefde, God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren.*"

Hij heeft Zijn kinderen ook lief omdat zij vaak zulke echte zorgenkinderen zijn.

Wat heeft Hij in Bethlehem moeten zorgen, dat er een levende brug werd geslagen van uit Zijn hart naar het hart van den zondaar.

Toen heeft Hij op Golgotha de hindernissen weg gegraven, die er tusschen Hem en den zondaar lagen. Toen moest Hij den zondaar eerst vaak laten vastlopen in eigen wegen aler deze naar Hem gingen vragen.

Toen moest Hij door den berg van wantrouwen heengraven, die de mensch tusschen zich en hem had opgeworpen, want de mensch kon het eerst maar niet gelooven, dat God liefde is, dat Gods liefde zoo groot, zoo ruim, zoo royaal is, dat God het allerallerheerlijkste, zoo maar, uit genade, weggeeft, zonder prijs en zonder geld en zonder goede werken en zonder zuchten en tranen "*zoo maar*". T

Toen dat alles was geschied boog de zondaar zich eindelijk voor Hem neer en gaf zich aan Hem over en kon het groote wonder der wedergeboorte ondergaan en van kind der wereld worden omgezet tot Kind van God.

Maar, ook toen was God met den zondaar nog niet klaar. Wat volgden er toen nog tal van struikelingen, zondevalen, twijfelingen, klein geloof, afdwalingen, verzet en over en door dat alles moet de liefde Gods ons telkens weer heendragen.

En wat moet God ook nu nog vaak met Zijn kinderen worstelen als met Jakob in Pniël.

Welnu, uit al dien genadearbeid Gods blijkt toch wel zonneklaar Zijne namelooze liefde.

God bemint alle woningen Jakobs. Hij bemint met een warm, hartelijk, goddelijk beminnen al Zijn kinderen.

Geen moeder heeft ooit haar kinderen, ook haar zorgenkinderen zóó bemind als God de Zijnen. Dat wordt dan ook door al Gods kinderen ervaren. Dat moet dan ook als met bazuingeschal worden verkondigd. Dat hebben de engelen in Bethlehem gezongen: "*God heeft in den mensch behagen*" of "*God bemint den mensch*", doch vooral dien mensch, die

kind van Hem werd, dien Hij als een moeder heeft gedragen onder het Hart, dien Hij nu draagt in het hart en dien Hij leidt aan Zijn hand. *God bemint dus alle woningen van Jakob.*

* * *

Toch bemint Hij de poorten van *Sion nog meer.*

Mocht Hij bij Jakob in en uitgaan, bij Sion mocht Hij wonen.

In Jakobs hart had Hij een plaats veroverd, in Sions hart was voor Hem een troon opgericht.

Bij Jakob mocht Hij *leiden*, bij Israël *zegenen*, in Sion mocht Hij *heerschen*.

Was Jakob het beeld van den *geredden zondaar* en Israël van het *geheiligde kind van God*, Sion was het beeld van den *vervulden, den Pinkstermensch*.

Vele mensen blijven heel hun leven een Jakob. Zij zijn wel bekeerd, God heeft met hen wel een verbond opgericht en hun heerlijke beloften toegezegd, doch zij laten Hem niet toe om hun leven te heiligen, hun wandel in het licht te brengen en te maken tot een geheiligden wandel. Zij zijn echte T.B.C.-patiënten in het geestelijke leven, zwak, bloedarm, niet tot werken in staat en een voortdurende besmettingshaard voor hun omgeving.

Heel vaak vraagt men zich af: "*Zijn zij wel waarlijk kinderen Gods?*"

Misschien vragen zij het zich zelven ook wel eens af: "*Zijn wij wel waarlijk kinderen Gods?*"

Dat zijn dan de Jakobs kinderen. Zij hebben wel Gods genade ervaren, doch zijn voor de wereld geen aanbeveling en maken haar ook niet jaloersch.

Goddank, niet allen zijn zoo. Er zijn ook kinderen Gods die zich in de worsteling vorstelijk gedragen en die ook mochten overwinnen. Die God in het hart grepen en uitriepen: "*wij laten U niet los, voordat Gij ons zegent. Al hebben wij dien zegen duizendmaal verbeurd door ons liegen en bedriegen, scharrelen en marchandeeren, toch kunnen en willen wij niet zonder U. Neem ons desnoods alles af en ontwricht onze heup, als Gij dan zelf maar heel dicht bij ons blijft. Wij willen wel de wereld, de zonde, het vleesch loslaten, doch tot geen enkelen prijs U*".

Zie, dat zijn de *Israëls kinderen* en God bemint de tenten van *Israël* meer dan de woningen van *Jakob*. Ook al gaan die *Israëls kinderen* vaak met een ontwrichte heup door het leven, toch hebben zij een kroon op het hoofd, een palm in de hand en wandelen zij in het licht omdat de zon is opgegaan toen zij door hun Pniël gingen.

Omdat God zich aan *Israël* meer kwijt kon dan aan *Jakob*, daarom bemint Hij te tenten van *Israël* boven alle woningen van *Jakob*.

* * *

Maar, *Israël* is *Sion* nog niet en God bemint de poorten van *Sion* boven alle woningen van *Jakob* en tenten van *Israëls*.

Daar moet dus nog een levensstand zijn hooger dan die van den overwinnaar van Pniël.

En die is er ook inderdaad.

Dat is de stand van het *Pinksterleven*.

Daar is omtrent dat *Pinksterleven* veel onwetendheid en — wat nog erger is — veel misverstand.

Wij ontvangen den heiligen Geest, wanneer de heilige Geest ons ontvangt, ons geheel in bezit kan nemen, in ons leven kan heerschen, op alles in ons leven beslag kan en mag leggen.

Dan kan God bij ons wonen als in *Sion*.

In Jakobs tenten moet Hij vaak komen met Zijn roede en vermaning.

In *Israëls* tenten mag Hij in en uitgaan met Zijn zegeningen.

In Sions poorten kan Hij wonen en heerschen.

Daarom bemint God de poorten van *Sion* boven alle tenten van *Jakob* en woningen van *Israël*.

* * *

Waaraan zijt gij, is uw hart, uw leven gelijk?

Is uw hart misschien als een *woning van Jakob*?

Wel gered, wel vergiffenis van schuld ontvangen, wel geen kind der wereld meer, doch nog altijd een ongeheiligde wandel, nog altijd dat scharrelen en marchandeeren en knoeien als van Jakob, zoodat do wereld de schouders ophaalt en vraagt: "*Is dat nu een kind van God?*"

Ja, dan zijt gij het wel en dan heeft God u wel lief, doch Hij heeft u droevig lief. Daar is pijn in Zijn liefde omdat Hij zich niet geheel aan u kwijt kan, omdat Hij uw leven niet in de glorie kan brengen, omdat Hij bij u meer met de roede, dan met een schaal vol zegeningen moet komen.

O, God zou Zijn volheid zoo gaarne in uw hart en leven willen uitgieten, doch gij laat het Hem niet toe en dat bedroeft Hem. Hij zou zoo graag bij u de wonderen doen, die Hij in Sion doet, dach daar is bij u geen plaats voor die wonderen Gods.

Of is uw hart als de *tenten van Israël*?

Hebt gij reeds een Pniël doorleefd en heeft God daar reeds met u geworsteld? En hebt gij in die worsteling overwonnen doordat gij gezegd hebt: "*Heere! ik wil alles loslaten, de wereld, de zonde, het vleesch, alles, maar U wil ik nooit loslaten, want ik kan en ik wil U niet missen.*"

O, het kan wel zijn, dat gij dan hinkende uw weg gaat, misschien met een bezoedelden naam en een doorn in het vleesch. Maar, dan is uw naam veranderd, dan is uw hoofd gekroond en dan wandelt gij in het licht, want altijd gaat de zon op als een kind God door zijn Pniël gaat. Dan geleidt u ook een Mahanaim of dubbelleger van engelen op den weg en bewaart u voor den oprukkenden vijand en achtervolgende moeilijkheden.

Heil u, wanneer gij in dien stand zijt gekomen, want God bemint uw woning dan meer dan weleer.

Daar is vreugde omhoog bij Gods engelen wanneer een zondaar wordt gered doch daar komt een wonderbare vreugde in het hart van God, wanneer een Jakob in een Israël verandert en aan God toelaat om hem bij dé geredde ziel nu ook een geheiligd leven te geven

* * *

Toch is dat nog niet de hoogste stand van het kind van God en God wil u zoo graag naar het toppunt van heil voeren om zich in Zijn volheid aan u kwijt te kunnen.

Wanneer *Jakob*, de bedrieger, een *Israël*, een vorst Gods is geworden, dan moet *Israël* nog een *Sion* worden.

Het is niet genoeg, dat God met u gemeenschap zoekt en ook niet, dat God nu Zijn zegeningen aan u kwijt kan, doch gij moet een Sion worden. God wil niet maar bij u in en uitgaan, doch Hij wil bij u *wonen* als in Sion, Hij wil op den troon zitten en vanaf dien troon alles besturen. Hij wil Zijn volle heerlijkheid bij u openbaren. Hij wil zich geheel aan u kwijt.

Daarom moet het Pinksteren bij u worden.

En het zal Pinksteren bij u worden wanneer gij op het altaar komt om daar nu maar niet uw zonden, doch uw leven aan den Heere uit te leveren.

Daarom moet gij Hem maar niet in een hoekje van uw hart laten wonen, doch op den troon om van daar af alles te beheerschen.

Daarom moet gij Hem absolute zeggingschap in uw leven geven, zoodat Hij vrijelijk gebieden en zenden en u gebruiken kan.

Dan is uw hart niet meer als de tent van *Jakob* of als de woning van *Israël*, maar als de poorten van *Sion*, waar God Zijn zetel heeft gevestigd en Zijn heerlijkheid openbaart.

Welke heerlijkheid dat is zullen wij in het volgende hoofdstuk zien. Nu ging het ons slechts om de vraag waarom God de poorten van Sion meer bemint dan alle woningen van Jakob en tenten van Israël.

"Geef ons den Geest, Die verlost en bevrijdt
"Maak ons nu vrij, Maak ons nu vrij
"Opdat ons al, Heer! aan U zij gewijd.
"Maak ons nu vrij. Maak ons nu vrij
"Laat nu bereek'ning en zelfzucht vergaan,
"Dat niets in ons Uwe stem moog' weerstaan
"Of Uwen Geest zou bedroeven voortaan
"Maak ons nu vrij, maak ons nu vrij."

3. De Heerlijkheid van Sion

*"Zeer heerlijke dingen worden van u gesproken, o gij stad Gods!
Ik zal Rahab en Babel vermeld onder degenen, die Mij kennen; zie, de Filistijn en de Tyriër
met den Moer, deze is daar geboren.
En van Sion wordt gezegd: Die en die is daarin, en de Allerhoogste, zal u bevestigen.
De Heere zal ze rekenen in het opschrijven der volken, zeggende, Deze is daar geboren.
En de zangers, gelijk de speellieden, mitsgaders al mijn fonteinen zullen binnen in u zijn."
(Dit laatste vers is juister vertaald: "En de zangers zullen zingen en de dansers zullen
dansen zeggende: Al mijn fonteinen zijn binnen in U" (Psalm 87:3-7).*

Hebben wij nu gewezen op de bergen van Gods heiligheid als op den grondslag van Gods beminnen van Sion en de vraag beantwoord waarom God de poorten van Sion meer bemint dan alle woningen van Jakob, wij willen nu iets van de heerlijkheid van dat Sion en Sions bergen gaan zeggen.

Van dat Sion worden zeer heerlijke dingen gezegd en het is van groote beteekenis om daar naar eens te luisteren.

* * *

Als eerste heerlijkheid noemen wij, dat God in Sion *Zijn shechina kon openbaren*.

Toen de tabernakel in de woestijn en later de tempel in Sion was voltooid, daalde een wolk van Gods heerlijkheid op de ark in het heilige der heiligen neer en vervulde het geheele heiligdom. Dat was Gods *shechina* of het teken van Gods tegenwoordigheid. Daarmede nam God den tabernakel en tempel als Zijn woonstede in bezit. Daar kwam Hij nu wonen en heerschen en Zijn genade bewijzen, want die troon, waarop Hij rustte, was de genadetroon.

Zoo zal God ook komen in het leven van den vervulden mensch. Daar zal niet alleen een onzegbare *zaligheid* komen, doch ook goddelijke *heerlijkheid*. Daar zal God maar niet vrij in en uitgaan, als in de woningen van Jakob, doch daar zal Hij bestendig *wonen*. Daar zal niet altijd geklaagd worden over dorheid en doodscheit, doch daar zal frischheid en kracht zijn.

Wanneer God Zijn heerlijkheid in ons leven kan openbaren, dan zal het een bloementuin worden, waarin Gods bloemen het gansche jaar door bloeien, een leven als de staf van Aaron, die tegelijk bloemen en vruchten droeg, een leven als van een fontein, waar het levenswater niet moeizaam moet worden opgepompt, doch fonkelend omhoog spuit en de omgeving besproeit, een leven als een muziekzaal, waarin de engelen voortdurend bun concerten geven en waarin de schoonste hemelmuziek wordt gehoord.

Daarom bemint God de poorten van Sion ook meer dan alle woningen van Jakob, omdat Hij daar eens echt kan doorbreken in heerlijkheid.

* * *

De tweede heerlijkheid van Sions is zijn geweldige *vruchtbaarheid*.

In Sion staat telkens een wieg omdat daar telkens nieuw leven wordt geboren. Het nieuwe leven breekt daar door alle beletselen en bezwaren heen.

En dan moet ge eens opletten wie daar zoo al geboren worden.

Allereerst wordt hier *Rahab*, de hoer, uit Jericho genoemd.

Zeker, zij was een diepgezonkene, een verachte, een beruchte vrouw, hoe wij ook probeeren dien naam zachter en fatsoenlijker te vertalen met herbergierster, zij is toch door alle eeuwen heen, evenals Maria Magdalena, het type geweest van een zondig wezen.

En nu past het ons zeer zeker niet om met steenen naar haar te gooien, alsof wij zooveel braver zijn dan zij, want dan zou het ook van ons wel eens kunnen klinken: "*Hoeren en tollenaars zullen u voorgaan in het Koninkrijk Gods*", doch wel mogen wij zeggen, dat er

heel wat goddelijke genade nodig is om zulk een vrouw aan de voeten van Jezus te brengen. Zulke zielen worden niet geboren in een ijskelder van koude vormelijkheid, doch zulke zielen worden alleen in Sion geboren, waar het leven Gods zich krachtig openbaren kan, waar de Geest Gods op den troon zit.

O, waarom worden er in onze samenkomsten niet meer Rahabs ten nieuwen leven geboren? Is dat misschien omdat wij niet of te weinig van het Sionsleven openbaren?

O, wanneer de gemeente leeft op de berghoogten van Gods heiligheid, dun zullen de hoeren tot Sion komen en Rahab zal geteld worden onder degenen, die God hebben loeren kennen.

En niet alleen *Rahab*, doch ook *Babel*.

U gevoelt wel, dat met dezen naam niet die stad der oudheid en ook niet dat machtige Koninkrijk, doch een beginsel wordt aangeduid. Babel is het beginsel van een aan God vijandige wereld, van menschen, die het verste van God afstaan. Wij zouden zeggen, dat met Babel *de brute godloochenaars* worden bedoeld, de trotsche dwaas, die in zijn hoog gemoed zegt: "*Daar is geen God.*"

Welnu, zelfs zij zullen komen tot God in Sion en daar worden wedergeboren.

Er zullen in dat Sion wonderen van bekeering plaats hebben, zoodat hel van mond tot mond zal gaan: "*Heb je het al gehoord die en die en die ook al.*"

De grootste tegenstanders zullen aanbidders worden.

Nog eens, waarom valt in onze samenkomsten Babel niet neer aan de voeten van Jezus? Waarom vergenoegen wij er ons mee, dat wij den greep op die brute zondaren zijn kwijtgeraakt? Is het ook omdat er geen Sionsleven bij ons wordt gevonden?

Want in Sion zal ook Babel gerekend worden onder degenen, die God leerden kennen, zullen de godloochenaars komen tot Christus. O, gemeente! waarom dan niet naar de opperzaal gegaan en daar om dat Sionsleven gebeden, opdat ook in u Rahab en Babel zouden komen tot kennis der waarheid?

Ook de *Filistijn* zal in Sion geboren worden.

De Filistijn was Israëls grootste vijand, die het volk Gods eeuwen lang heeft genekt en bestreden. Doch ook die vijanden zullen tot God komen en zich aan Sions God overgeven.

Hebt gij misschien ook felle vijanden, die u het leven o zoo moeilijk maken? Welnu, wandel dan over de bergen van Gods heiligheid en dan zult gij zien, dat ook die vijanden tot God zullen komen.

Daar komt ook de *Tyriër* met den *Moor*.

Dat waren de zwartste menschen der aarde. Denk maar aan het: "*Kan een Moorman zijn huid veranderen?*" (Jer. 13:23).

Nee, dat kan hij niet en nog veel minder zijn hart. Maar, wat hij niet kan, dat kan God wel en dat zal Hij ook doen wanneer de gemeente maar werkelijk in het Sionsleven staat. De zwartste zondaren zullen daar tot bekeering komen.

Van zulk een Sion zal telkens gezegd worden: "*Heb je het al gehoord deze en die en die is tot een nieuw leven gekomen; wij hadden den moed al lang opgegeven, doch sedert het bij ons Pinksteren werd, zien wij de zwartste zondaren komen tot het geloof. Telkens staat er weer een wiegje Gods en wij breken uit in menigte.*"

* * *

En er worden niet alleen kinderen geboren, doch die geboren zijn, groeien ook voorspoedig op en worden *bevestigd* in hun geloof.

Zij blijven niet maar baby's in het geloof, doch zij groeien en worden sterk, zij groeien uit tot eikenboomen der gerechtigheid omdat zij hoe langer zoo dieper in God gaan wortelen.

Sion mag en behoeft niet een gemeente van zwakkelingen te zijn, die altijd maar blijven vallen en opstaan, nu eens zitten te zingen op den berg en dan weer zitten te klagen in den put, doch Sion moet een gemeente van rotsmenschen worden, die staan voor hetgeen zij belijden, die de stormen trotseeren kunnen, die den hemel tegemoet leven.

En dat zal ook zoo gebeuren wanneer Sion maar waarlijk Sion is, waarin de heilige Geest zit op den troon en van daaruit alles beheerschen mag. Het is niet genoeg, dat ergens vele

zielen ten nieuwen leven geboren worden, doch zij moeten ook voorspoedig opgroeien en bevestigd worden.

Welnu, dat gebeurt als de gemeente wandelt op de bergen van Gods heiligheid.

"God zal hen zelf bevestigen en schragen
 "En op Zijn rol, waar Hij de volk'ren schrijft,
 "Hen tellen, als in Isrel ingelijfd,
 "En doen den naam van Sions kind'ren dragen."

* * *

In Sion zullen niet alleen vele bekeeringen en een bevestigd christendom gevonden worden, doch daar zal ook de echte *vreugde* zijn.

Daar zullen de zangers en de speellieden staan, of, zooals een andere vertaling nog sterker zegt: "*Daar zullen de zangers zingen en de dansers dansen.*"

In zulk een gemeente komt de muziek en de zang.

Dat wil niet zeggen, dat daar een muziekkorps of een mooi orgel of piano komt, doch daar komt de muziek in de ziel.

In de tenten der rechtvaardigen zal gejuich zijn.

En wat is er weinig echte vroolijkheid in de christenheid van onzen tijd.

Wij zingen wel:

"Men hoort der vromen tent weergalmen
 "Van hulp en heil hun aangebracht.
 "Daar zingt men blij met dank're zangen
 "Gods rechterhand doet groote kracht,

maar, als wij ons oor te luisteren leggen, dan hooren wij niet veel van dat lied in der vromen tent. Men hoort veeleer zuchten en klagen en morren en kibbelen.

Toch zou dat de wereld jaloersch maken als de zangers zouden zingen en de dansers zouden Dansen, als het volk van God eens waarachtig huppelde van zielevrucht daar zij hun wensch verkregen. Maar, er jubelt niets en err straalt niets en er vonkt niets. Daar is geen jubel in hrt hart, geen glans op het gelaat, geen blijdschap in het oog en geen vroolijk lied op de lippen. Daarom gelooft de wereld ook niet, dat de dienst van God waarachtig gelukkig maakt.

Daarom moet de gemeente ook gaan wandelen op de bergen van Gods heiligheid en dan komt de jubel en de glans en het lied. Dan gaan de zangers zingen en de dansers huppelen van zielevreugd en dan krijgen wij weer een blij christendom, dat wereldoverwinnend zal zijn.

* * *

Over het lied, dat in Sion gezongen zal worden, zullen wij in het volgende hoofdstuk spreken, het was er ons nu slechts om te doen iets van de heerlijkheid van Sion en het Sionsleven te zeggen.

God bemint Sion juist omdat Hij daar zulke heerlijke dingen kan doen.

En wat hierboven van het Sionsleven in de Gemeente werd gezegd, dat geldt ook van het Sions leven van elk lid dier gemeente afzonderlijk. Het kind van God, dat wandelt op de bergen van Gods heiligheid en dat tot het volle Pinksterleven is gekomen, zal ook iets van de schechina of heerlijkheid Gods te aanschouwen geven. Het zal niet alleen *zalig*, doch ook *heerlijk* zijn.

Een prins of een prinses mag niet wandelen in het kleed van een bedelaar, doch moet ook in zijn uiterlijk optreden toonen, dat hij of zij van hooge afkomst is. En een kind van God is van de allerhoogste afkomst van hemeladel en moet dan ook in feestkleed wandelen.

Dat zal gebeuren wanneer het tot den stand van het Sionsleven is gekomen.

Dan zal ook de waarachtige vruchtbaarheid in zulk een leven openbaar worden.

Ik zou haast zeggen, dat het Sionsleven allereerst en het allermeest in het vrucht dragen openbaar zal worden, want de heilige Geest doopt en vervult niemand dan tot den heiligen dienst. Wie zijn bijbel kent, die weet hel wel, dat het Pinksterleven zich altijd openbaarde in de redding van zondaren.

De apostelen werden vervuld met den heiligen Geest en aan den middag van dienzelfden dag lagen reeds drie duizend zielen aan de voeten van Jezus. Straks groeide hun aantal zelfs tot vijfduizend en werden zelfs vele priesters den geloove gehoorzaam.

Stefanus werd vervuld met den heiligen Geest en men kon niet wederstaan den geest, waarmede hij sprak.

Philippus werd vervuld met den heiligen Geest en hij mocht niet alleen zijn vier dochters voor Jezus winnen tot het Pinkster leven zien komen niet alleen den kamerling van moorenland tot een gids naar Jezus wezen, doch door zijn prediking ontstond zelfs de opwekking in Samaria.

Overal, waar Pinksterleven wordt uitgestort, daar komen ook zielen tot bekeering.

“De Filistijn, de Tyriër, de Mooren
 “Zijn binnen U, o Godstad! voortgebracht.
 “Van Sion zal het blijde nageslacht
 “Haast zeggen: Deez’ of die is daar geboren.”

Waar Sionsleven is, daar zal niet alleen vruchtbaarheid, doch ook geestelijke groei zijn. Daar komen de rotsmannen, die de stormen kunnen verduren, de eikenboomen der gerechtigheid, die diep wortelen in God en daarom juist zoo rijk vrucht dragen. Daar is het uit met dat zuchten en klagen en angstig van verre staan, doch daar zal men komen tot al de volheid Gods.

En daar komt dan ook de blijdschap met haar harp en lied, met haar glans en warmte. Daar gaan de zangers zingen en de dansers springen, huppelen van zielevreugd. Laat de wereld dan maar spotten, dat wij vol zoeten wijn zijn, achter allen spot zit de jaloerschheid omdat zij met haar gebroken, verdorde, leeg bloedende hart, graag zou willen ook iets van die vreugde te bezitten.

Daarom worden heden alle kinderen Gods opgeroepen om tot dat Sionsleven door te dringen opdat God ook ons zou beminnen, omdat Hij zich zoo heerlijk aan ons kwijt kon.

“Dan wordt Mijn naam met lofgejuich geprezen.
 “Dan zullen daar de blijde zangers staan.
 “En speellien op de harp en cymbel slaan.
 “En binnen U al mijn fonteinen wezen.”

4. Wat de Zangers Zingen

“En de zangers zullen zingen en de dansers zullen dansen zeggende: Al mijn fonteinen zijn binnen in U” (Psalm 87:7 andere vertaling).

Waar het Sionsleven, of, wilt ge, het Pinksterleven, in een gemeente of ook in een enkele ziel doorbreekt, daar komt — zooals wij zagen — heerlijkheid en vruchtbaarheid en groei, maar vooral ook blijdschap, daar komt muziek in de ziel en dus ook een lied op de lippen. Zooals in de lente de natuur soms uitbarst in bloesem, zoo barst in een Sionsziel en in een Sionsgemeente de vreugde uit.

En geen wonder, waar de *schechina* van Gods heerlijkheid neerdaalde en God op den troon is gekomen en van daaruit alles regeeren mag, daar moet ook de zielevreugd wel doorbreken. Waar de God des geluks zich geheel kwijt kan aan en ziel, daar moet het waarachtige geluk ook wel zulk een ziel vervullen.

Ik gebruik met opzei het woord *blijdschap* en niet *vroolijkheid*, want die twee woorden drukken niet hetzelfde uit, ook al worden ze vaak door elkander gebruikt.

Vroolijkheid wijst op de uiting van de blijdschap, doch blijdschap wijst op de harmonie in de ziel. Vroolijkheid is vaak afhankelijk van de omstandigheden, doch blijdschap nooit. Vroolijkheid kan ook nagemaaft, gesimuleerd worden, doch blijdschap nooit. De vroolijkheid is een plant met luchtwortels, die haar sappen uit de omgeving haalt, doch de blijdschap heeft haar wortels in de diepte en haalt van daar haar levenskracht. Vroolijkheid kan alleen tieren op een feest, doch blijdschap kan ook tieren op een smartelijk ziekbed. Vroolijkheid kan zingen als het naar wensch gaat, doch blijdschap heeft ook een lied in den nacht, in de zorgen en in de smart.

Welnu, in het Sionsleven is blijdschap, die wortelt in God en die daarom ook onder alle omstandigheden kan stand houden, ook al laait zij den éénen tijd wat meer op dan den anderen.

Zulk een goddelijke blijdschap zoekt maar een lied, dat ook diepgang heeft omdat het in de diepte geboren werd en uit de diepte haar kracht ontvangt.

In Sion is altijd muziek en zang.

Sions kinderen zijn altijd kinderen van Korach.

In Sion doet men wat Psalm 150 gebiedt:

“Looft God met bazuine klank
 “Geeft Hem eer, bewijst Hem dank.
 “Looft Hem met de harp en luit,
 “Looft Hem met de trom en fluit.
 “Looft Hem op uw blijde snaren!
 “Laat zich 't orgel overal
 “Bij het juichend vreugdgeschal,
 “Tot des Heeren glorie paren.

* * *

“Looft God, naar Zijn hoog bevel,
 “Met het klinkend cimbelspel!
 “Looft Hem op het schel metaal,
 “Van de vroolijke cimbaal!
 “Looft den Heer! Elk moet Hem eeren;
 “Al wat geest en adem heeft!
 “Looft den Heer, Die eeuwig leeft!
 “Looft verheugd, den Heer der heeren!

En nu is het van belang *welk lied het is, dat in Sion gezongen wordt*.
 Bezingt men daar de omstandigheden?

Bezingt men soms eigen deugden.

Neen, men bezingt daar alleen het feit, dat al de fonteinen in God zijn.

"Al mijn fonteinen zijn binnen in U."

Dat is het lied van Sion, dat telkens en telkens weer wordt herhaald en dat toch nooit iets van zijn schoonheid verliest.

Om dit lied goed te verstaan moet men denken aan het ontstaan van een rivier.

Hoog in het gebergte ontspringt een bron, waaruit frisch, helder water vloeit en daar nog één en nog één. Al die kleine stroompjes vloeien dan samen tot een beek. Straks ontmoet dat beekje andere beekjes en vloeit daarmee samen en tenslotte wordt het een machtige stroom, die de landen vruchtbaar maakt.

Men drinkt van zijn helder water, de mensen vermaken zich aan zijn oever en hij draagt rijkbevrachte schepen op zijn rug.

Zulk een stroom is een zegenader, die vreugde, gezondheid en welvaart brengt aan de landen, waardoor hij stroomt.

Alle bronnen zijn in het hooggebergte en daarom is zulk een stroom ook zoo tot zegen.

Maar, zie, wat soms gebeurt. Daar komt die stroom in lagere landen en gaat door de industriegebieden heen. En daar komt dan vaak een zijrivier met vuil, onwelriekend, troebel water en stort zich in de rivier. Dan zijn alle bronnen niet meer in het hooggebergte, doch komen er ook uit wereldsche industriegebieden. Dan wordt alles opeens anders. Men kan niet meer drinken van zijn water omdat het troebel is geworden en de mensen vermaken zich niet meer aan den oever omdat de omgeving onwelriekend is. De stroom is er nog wel en het water is nog wel breed en diep, doch al zijn bronnen zijn niet meer in het hooggebergte, er is ook veel water uit het industriegebied in.

Ik denk aan den Rijn. Hoog in de Alpen ontspringen de bronnen en vloeien van alle kanten samen en het wordt een machtige stroom, die door Duitschland vloeit.

Men kan van zijn water gerust drinken, want het is helder en klaar.

Aan den oever vermaken zich de duizenden en nog eens duizenden en de buitenlanders komen van verre om van zijn schoonheid te genieten. En de schepen, met kolen en stukgoederen beladen, doorklieven z'n wateren.

Maar dan komt de Rijn aan het *Wupperdal* en daar gebeurt iets pijnlijks. Uit een gebied van verf- en kleurselafabrieken komt een zijrivier, de Wupper en stort haar bezoedeld, onwelriekend water in den Rijn uit.

En nu kan men het water van den Rijn niet meer drinken.

En aan den oever ziet ge ook geen badgasten meer, die zich daar vermaken.

Het is alsof de muziek er helemaal uit is.

Vraagt ge wat daarvan dr oorzaak is, dan moet men op die zijrivier, de Wupper, wijzen. Hel water uit het industriegebied heeft zich gemengd in het frische, heldere water uit de fonteinen of bronnen van het hooggebergte. De Rijn kan nu niet meer naar de Alpen wijzen en zeggen: *"Al mijn fonteinen zijn binnen in u."*

Die Rijn nu is een beeld van het Sionsleven der gemeente en van de enkele ziel.

In het hemelsche hooggebergte, Gods Alpen, ontspringen de bronnen hier één en daar één en daar één en elke bron voert helder, frisch levenswater aan.

Daar hebt ge de bron van het *gebed*, die voortdurend aan de ziel levenswater toevoert.

Daar hebt ge de bron van *Gods Woord*, die ook altijd rijkelijk vloeit.

Daar hebt ge de bron van het *heilige avondmaal*, die ook een waterrijke levensader is.

Daar hebt ge de bron der *gemeenschap met Gods kinderen*, die ook nooit ophoudt te vloeien, wanneer die omgang zuiver en die kinderen Gods op hun plaats zijn.

En het water van al die bronnen vloeit samen tot een breeden stroom van het Sionsleven.

Die stroom kan zingen: *"Al mijn fonteinen zijn binnen in u."*

Daar zingen de zangers en dansen de dansers.

Uit dien stroom kan men drinken en dat doet men ook gretig. Wanneer een kind van God tot dat zuivere Sionsleven komt, dan gaat er ook een geweldigen invloed van uit. Dan komen de dorstige zielen en drinken en worden verkwikt en verfrischt.

En de mensen vermaken zich aan den oever. Ik garandeer u, dat er heel wat minder twist en gekibbel en narigheid en heel wat meer reine levensvreugde zou zijn wanneer er wat meer Sionskinderen waren, die zeggen konden: *"Al mijn fonteinen zijn binnen bij U, o*

God." Wanneer heel de gemeente een Sionsgemeente was, die op dat hoge peil stond. De menschen aan den oever zouden zich vermaken als aan den oever van den Rijn.

Eén Paulus, die stond in dat Sionsleven en heel de wereld werd door hem gezegend.

Eén Philippus, die stond in dat Sionsleven en er brak in het harde, rotsachtige Samaria een opwekking uit.

Eén Luther, die stond in dat volle leven en het christendom kreeg een heel ander aanzien.

Eén Wesley of Moody, of Spurgeon, staande in dat volle Sionsleven, en tien duizenden kwamen tot Christus.

Zoolang alle fonteinen enkel en alleen in God zijn, kunnen de menschen uit ons drinken en zich over ons leven verheugen en er zich door laten zegenen. Dan zingen de zangers en dansen de dansers, zeggende: "*Al mijne fonteinen zijn binnen in U, o God.*"

* * *

Maar dan komt er in dat Sionsleven soms een tragedie.

Dan komt er een nevenstroom, die niet uit het hooggebergte, doch uit het industriegebied komt en stort zijn water in onzen levensstroom uit en dan worden wij verontreinigd.

Dan kunnen wij niet meer zingen, dat al onze fonteinen uit God zijn, want dan is er ook water uit het wereldsche industriegebied in.

Zulk een verontreiniging heeft droeve gevolgen.

De zangers moeten zwijgen, want hun lied is niet meer waar.

De dansers kunnen niet meer huppelen van zielevreugd omdat de echte, diepe blijdschap is verdwenen.

De menschen drinken niet meer uit ons. Er komen geen vermoeide, dorstige, tobbede zielen meer tot ons om een woord van bemoediging en troost.

De menschen vermaken zich niet meer aan den oever van ons leven; er bloeien geen bloemen meer, er zingen geen vogels meer, er gaat geen vreugde meer van ons uit, wij wekken geen blijdschap meer in onze omgeving. Ons christendom heeft zijn glans en fleur en gloed verloren.

Ik zeg niet, dat wij geen christenen meer zijn. Neen, God laat niet varen het werk van Zijn handen. Maar, de muziek, de vruchtbaarheid en de fleur is uit ons geloofsleven weg.

* * *

Gelukkig is er reiniging mogelijk van al het vuil, dat uit de nevenstroomen in ons leven gekomen is.

De Rijn blijft niet zoo vuil als even beneden de Wupper. God heeft het in de natuur zoo gemaakt, dat de schuring van het stroomende water het ook weer reinigt en dat men straks weer een heldere stroom krijgt, welks water men weer kan drinken en aan welks oever men zich weer kan vermaken en die weer tot een zegen voor de omgeving is.

En wat God met een stroom kan doen, dat kan Hij ook doen met het leven van Zijn kinderen, die verontreinigd zijn door de zijrivieren dezer wereld. Was er eens reiniging voor den zondaar, die berouwvol tot Hem kwam, er is, goddank, ook reiniging voor het kind van God. dat tot Hem gaat met de eerlijke belijdenis, dat het Sionsleven zijn muziek heeft verloren en ook zijn vruchtbaarheid en heerlijkheid omdat het door de wereld of zonde of het vleesch bezoedeld is.

Zulk een kind van God behoeft niet weer opnieuw *bekeerd te worden* en het *bad der wedergeboorte* te ondergaan, doch *de voeten moeten gereinigd worden*.

Welnu. evenals Jezus op den laatsten avond van Zijn leven de voeten der Zijnen wiesch en gezegd heeft: "*Wie gewasschen is heeft niet van noode dan dat hem de voeten gewasschen worden, en is dan geheel rein*" zoo wil Hij ook nu de voeten van Zijn discipelen wasschen opdat hun leven weer rein en heerlijk en vroolijk en vruchtbaar zou worden.

Dan komen weer de zangers en gaan zingen en de dansers en gaan huppelen en dan schalt het lied weer hoog op: "*Al mijn fonteinen zijn binnen in U, o God!*"

* * *

Wij staan hiermede aan het einde van dezen heerlijken psalm. Wij hebben gezien, dat Gods grondslag is op de bergen Zijner heiligheid. Wij hebben ook gezien waarom God Sion's poorten meer bemint dan al Jakobs woningen. Wij hebben gezien welk een wondere heerlijkheid dat Sions leven heeft. En tenslotte, welk lied de zangers zingen.

Nu komt het er op aan of gij tot dat Sionsleven wilt komen.

Dat is niet een vraag tot een wereldling want die moet eerst als een arme zondaar komen aan de voeten van Jezus en daar zijn Bethelsure doorleven, waarin God een verbond der genade met hem sluit.

Dit is een vraag aan het kind van God, dat wel gered, doch nog niet vervuld is met den heiligen Geest, waar de heilige Geest wel gewerkt heeft aan het hart en inwoont in het hart, doch nog niet op den troon van het hart en leven is gekomen.

Uw hart is een tent van Jakob, misschien reeds een woning van Israël, doch de poort van Sion nog niet. De heilige Geest trok wel reeds binnen, doch zit nog niet op den troon en beheerscht van daar nog niet bot geheele leven.

Gij moet opgaan naar de opperzaal, waar een altaar staat. Eens hebt gij bij het Kruis uw *zonden* en uw *verleden* uitgeleverd aan den Heere, doch in de opperzaal moet gij uw *leven* en *toekomst* leggen op het altaar en geheel uitleveren aan den Heere, zoodat Hij het mag gebruiken waar en zooals Hij wil en u mag zenden waarheen Hij wil.

Zeker, het kost uw alles, maar zoodra dat alles werd uitgeleverd aan den Heere, ontvangt gij ook alles van den Heere. Dan zet Hij uw leven in heiligen gloed, dan komen de zangers en gaan aan het zingen en de dansers en gaan aan het huppelen, dan zal de *schechina* van Gods heerlijkheid bij u gezien worden en bij u telkens een wieg Gods staan als er weer opnieuw een Filistijn, Tyriër of Moor is geboren en dan zult gij komen tot de hoogtepunten van Gods beminnen, want God bemint Sion's poorten meer dan alle woningen van Jakob.

O, wilden alle kinderen Gods toch eens opgaan naar de opperzaal om daar met den heiligen Geest te worden vervuld. Dan kwamen zij tol dat heerlijke Sionsleven, waarin de muziek Gods zou schallen, het lied Gods zou klinken, de bloemen God» zouden bloeien en telkens de boodschap zou gaan: "*Hebt ge het al gehoord, ook die, ook die, ook die is daar geboren.*"

O, werd de Gemeente eens een Sionsgemeente, dan zou zij door de dorre woestijn van dit leven als een frische levensstroom gaan en de menschen zouden drinken en verkwikt worden en aan den oever zouden de menschen zich vermaken.

O, werden toch alle nevenstroomen afgedamd, zoodat de Wupper uit het industriegebied niet telkens de heldere wateren zou vertroebelen en ondrinkbaar maken.

* * *

"Zijn grondslag, Zijn onwrik'bre vastigheden
"Heeft God gelegd, op bergen, Hem gewijd!
"De Heer, Die zich in Sions heil verblijdt,
"Bemint het meer dan alle Jakobs steden.

* * *

"Men spreekt van u zeer heerlijke dingen,
"O schoone stad van Israels Opperheer.
"k Zie Rahab, ik zie Babel, tot uw eer,
"Bij hen geteld, die mijne grootheid zingen

* * *

"De Filistijn, de Tyriër, de Mooren,
"Zijn binnen u, o Godstad! voortgebracht;
"Van Sion zal het blijde nageslacht
"Haast zeggen: deez' en die is daar geboren.

* * *

"God zal hen zelf bevestigen en schragen,
"En op Zijn rol, daar Hij de volk'ren schrijft,
"Hen tellen, als in Isrel ingelijfd,
"En doen den naam van Sions kind'ren dragen.

* * *

"Dan wordt Mijn naam met lofgejuich geprezen:
"Dan zullen daar de blijde zangers staan,
"De speellien op de harp en cimbel slaan,
"En binnen U al mijn fonteinen wezen."

* * * * *